

VZŤAHOVÁ EVANJELIZÁCIA – NAJLEPŠIA, ALEBO JEDINÁ?

Najlepšia, alebo jediná? – v cukríkovom svete a v realite – cieľ evanjelizácie – už raná Cirkev... – do praxe

Páter Piergiorgio Perini vo svojej knihe o farských evanjelizačných bunkách píše: „*Hnutí pro růst Církve založilo výzkumný ústav k hodnocení různých evangelizačních metod a podporovalo tvorbu nových přístupů, které přispívaly k obnově a rozvoji křesťanských společenství. Snažili se za pomoci nástrojů sociologie ověřit hodnotu a účinnost různých evangelizačních metod. Rychle se přišlo na to, že nejplodnější metodou byla vztahová evangelizace nebo-li evangelizace oikos (friendship factor).*“

Vzťahová evanjelizácia je teda najúčinnnejšia medzi mnohými... ale naozaj? Nie je skôr *jediná*?

Uvažujme!

Ak by sme boli *cukríkovi kresťania* (porov. úvaha č. 339) – tak by sme verili, že keď zomrieme, Boh nás bude súdiť a odsudzovať na trest Pekla, či odmenu Neba na základe toho, či sme splnili nejaké Ním dané podmienky. V cukríkovom protestantizme napríklad či sme uverili v Krista ako vo svojho osobného Spasiteľa a Vykupiteľa a teda či nás pri Božom súde Ježiš bude (alebo nebude) obhajovať a prikryje (či neprikryje) naše hriechy plášťom svojej nepoškvrnenosti ako *hnoj zakrytý snehom*, ak by sme použili slová Martina Luthera. V cukríkovom „katolicizme“ takisto ide hlavne o to mať na poriadku tie správne veci (krst, birmovka, sobáš) a konať tie správne náboženské úkony (v nedeľu do kostola, ráno a večer sa pomodliť,...) a nerobiť zle podľa Desatora (a ak hej, tak je treba sa z toho vyspovedať a je to v suchu). V oboch prípadoch bez rozdielu ide o to *zaslúžiť si* nejakú dar spásy splnením potrebných podmienok.

V tomto cukríkovom svete nie je spoločenstvo veľmi dôležité. Dôležité sú skutky a úkony: uverenie v Kristovu obeť, vyznanie hriechov (Kristus je môj *osobný*, čiže individuálny Spasiteľ, nezávisle na akomkoľvek spoločenstve), návšteva bohoslužieb,... Všetky tieto veci môžem splniť aj ako úplný samotár. A každá evanjelizácia, ktorá ma privedie k tomu, aby som tieto úkony, pre odmenu „cukríkom Neba“ Bohom nariadené, vykonal, či vykonával, je dobrá – a je jedno, či je to pouličná evanjelizácia, diskusia vo vlaku, hádzanie letákov do schránok, alebo televízna relácia.

Lenže...

My už vieme, že v skutočnosti je to inak. Ako vraví Biblia, v Kristovi Boh zmieril so sebou *svet*, odpustil *svetu* a je Spasiteľom *sveta*. Celého. Už niet odsúdenia zo strany Boha – iba zo strany človeka, ktorý súdi a odsúdi sám seba podľa slov Krista: „*Kto v neho [Krista] verí, nie je súdený. Ale kto neverí, už je odsúdený, pretože neveril v meno Jednorodného Božieho Syna.*“¹⁹ *A súd je v tomto: Svetlo prišlo na svet, a ľudia milovali tmu viac ako svetlo, lebo ich skutky boli zlé.*“ (Jn 3,18-19 SSV).

Spása – to je totiž účasť na Božom Trojičnom živote. A Boží Trojičný život sa musí zo strany človeka prijať – inak ostane neprijatý a človek proti vôli Boha odsúdený do zatratenia. A dá sa prijať jediným možným spôsobom a to tým, že ho začneme žiť. To znamená, že cieľavedome začneme medzi sebou a ostatnými, ktorí Kristovi uverili, vytvárať hlbokú Trojičnú

jednotu lásky s Bohom i navzájom v Bohu. A táto jednota sa nazýva odborné slovom *Cirkev* – Telo Kristovo, Boh a ľudia, ale len Jedno Telo. Preto Katechizmus hovorí úplne jasne: „*Svet bol stvorený kvôli Cirkvi,*“ *hovorili kresťania prvých čias. Boh stvoril svet kvôli účasti na svojom božskom živote. Táto účasť či spoločenstvo sa uskutočňuje „zhromažďovaním“ ľudí v Kristovi a toto „zhromažďovanie“ je Cirkev. Cirkev je cieľom všetkých vecí.*“ (KKC 760).

Ak teda evanjelizovať znamená privádzať druhého človeka ku Kristovi a k tomu, aby prijal spásu, tak potom to znamená privádzať do Cirkvi (= Kristus) a do jednoty lásky jej Trojičných vzťahov (= spása). A ako inak by sme to chceli robiť, ak nie tak, že človeka pozývame a vťahujeme do vzťahov, ktorými je Cirkev?

Kráčať po ulici a na rohoch hlásať Slovo je pekné. Diskutovať vo vlaku, hádzať do schránok letáky tiež,... ale aký význam by to malo bez vtiahnutia do vzťahov Cirkvi, ktorá JE spásou, ktorá JE Nebom na zemi (a Nebo vo večnosti nie je nič iné, než tá istá Cirkev, už naplno oslávená)? Do jej úplnej jednoty lásky, v ktorej sme mnohí jedno Telo a sme jedno s Kristom, pretože máme účasť na Jednom Chlebe (porov. 1Kor 10,17)? Všetky tieto metódy majú zmysel len vtedy, ak dopĺňajú a podporujú vzťahovú evanjelizáciu. Ona jediná je opravdivou a jedinou skutočnou evanjelizáciou. Bez nej nič iné nefunguje a bez nej sa nič iné nedá evanjelizáciou nazývať. To nakoniec vedeli aj prví kresťania, pre ktorých evanjelizovať znamenalo nielen osobne osloviť iného človeka (modlitbou, službou, slovom,...) ale ho aj vtiahnuť do vzťahov spoločenstva (katechumenát) a potom v tom istom spoločenstve i do jednoty s Bohom (mystagógia).

Preto ak chceme naozaj účinne evanjelizovať, musíme aj my sami kráčať tou istou cestou:

- Najprv BYŤ Cirkvou, čiže opravdivým Trojičným spoločenstvom lásky a jednoty navzájom;
- a prostredníctvom sviatostí a apoštolského úradu a základu Cirkvi byť jedno aj s Hlavou, ktorou je Cirkvou;
- a potom môžeme začať evanjelizovať tým jediným možným spôsobom: ponúkať svoju lásku, ponúkať vzťahy, vťahovať iných ľudí do tejto jednoty lásky Božieho Života v Cirkvi a tým ich privádzať ku Kristovi i k spáse.

Váš Inky